

менъ на мѣнастиря, но го и рѣкоположилъ за архимандритъ. Съ още по голѣмъ авторитетъ се явилъ отецъ Максимъ всрѣдъ народа, обикалялъ селата и агитиралъ явно противъ грѣцкия езикъ въ черковитѣ, нѣщо, което озлобявало владиката, който, обаче, нѣмало шо да прави. И най-много го възмутило обстоятелството, дѣто отецъ Максимъ не го допускалъ да се разпорежда съ мѣнастирскитѣ имоти като съ свои. Разказватъ дори, че веднажъ, по Гергьовъ-день, Неофитъ поискалъ споредъ обичая, двѣ агнета отъ мѣнастиря, като мислѣлъ, че, кѣкто по прѣди, не ще му се откаже. Обаче отецъ Максимъ отговорилъ буквално слѣднѣното: „кажете му, че агнетата ми сѣ мили и нуждни и затова не ги давамъ. Имамъ, обаче, едно старо куче, което не ми е потрѣбно, — него мога да му го дамъ“. Тоя дързъкъ отговоръ разярилъ фанариотина, и той рѣшилъ да се отърве по византийски начинъ отъ смѣлия бѣлгаринъ. По настояване отъ Неофита, патриаршията въ Цариградъ издѣйствувала отъ централната власть да се заточи отецъ Максимъ въ Света-Гора, като човѣкъ, който не се покорявалъ на духовното и свѣтското си началство. При това обвиненъ е билъ и като бунтовникъ въ Велчовата завѣта отъ 1834 год. Неофитъ, обаче, рѣшилъ да погубятъ Максима. Увѣдоменъ прѣдварително за всичко това, архимандритъ Райковичъ успѣлъ да се скрие на врѣме въ Лѣсковецъ въ кѣщата на своя храненикъ Вѣлчо Шоповъ. Полицията направила нѣколко обиси въ Лѣсковецъ, но напраздно, — не могла да го намѣри. Кѣдѣ края на мѣсецъ юлий отецъ Максимъ обрѣсналъ брадата си, остригалъ коситѣ си и, прѣоблеченъ въ мирски дрехи, побѣгналъ въ Сърбия. Това било 1845 год. Тамъ дѣдо Максимъ билъ поставенъ за игуменъ на единъ мѣнастирь, но не стоялъ дълго врѣме: сърдцето му теглѣло къмъ родния му край, затова напусналъ го-стоприемната и братска Сърбия и се озовалъ въ